

Hol rontottuk el?

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Aminap kártyavárat építettünk a gyerekekkel, s habár nem szeretnék dicsekedni, de fogok: eljutottunk az ötödik emeletig. Büszkén néztük a nagy művet, tudniillik kártyavárunk előző verziói az első emeletig bírták, s hát olyankor sem az első emelettel volt baj, hanem az alapokkal. Lélegzetünket visszafojtva rakosgattuk a lapokat, és a harmadik, negyedik, majd az ötödik emelet után megvoltunk döbbenve. Ezt mi csináltuk? Akkor omlott össze. Pedig hozzá sem értünk. Mármint tényleg nem, csak félve csodáltuk.

A hétéves a hét évének minden fájdalmát beleadva elbődült:

– Hol rontottuk el?!

Majdnem kiszaladt a számon, hogy nem is mi rontottuk el, hiszen láthatta a saját szemével, hogy egyikünk sem ért hozzá. De időben visszafogtam magam. Nem kell neki idő előtt leckét adni a „Hogyan magyarázzuk ki magunkat min-

denből?” című magyar történelmi társasjátékból, melynek alapvetése, hogy a magyar játékosok nem tehetnek semmiről, célja pedig az, hogy mindent azokra kell kenni, akik nemhogy nem vesznek részt a játékban, de nincsenek is jelen. Ebben vagyunk a legjobbak, és ha találnék hozzá befektetőket, piacra dobnám – stípi-stopi, az ötlet ezenel le van védve.

Mindenesetre a gyerek kérdése ott lógott a levegőben, és nem lehetett válasz nélkül hagyni. Olyan nincs, hogy az ember a gyerekeknek nem mond semmit, pontosabban szólva van, csak évekkel később majd nem kell csodálkozni rajta, ha cserébe a gyerek sem mond semmit, akárhogy faggatjuk. Majd nem lesz ránk ideje, dolga lesz, sürgős elintéznivalója, mint most nekünk.

Néztem a lapokat, s tűnődtem, hogy a pakli állapotával a bekövetkezett katasztrófa vajon megmagyarázható-e. Megpróbáltam, de nem jártam sikerrel, ugyanis amikor arról kezdtem makogni, hogy ez már nagyon régi kártya, lám, ki van rojtosodva a lapok széle, a gyerek értetlenkedve felkiáltott:

– Igen, de a kártyavár új volt!

Túrtem némán a logika diadalát. Végére is igaz volt, a régi elemek-

ből tényleg valami gyökeresen újat építettünk, egy új csónakra nem mondhatom, hogy ötvenéves, csak azért, mert ötvenéves fákból faragták. Pontosabban szólva mondhatom, de akkor filozófus vagyok, és nem ér a nevem.

A dolgot magát, tehát a vallo-mást természetesen nem lehetett megúszni. Hiába csűrtem-csavartam a helyzetet, a kétségbeesett gyerek előtt alighanem be kell vallanom az igazat: nem tudunk kártyavárat építeni. Ez a válasz, leánykám. Azért rontottuk el, mert nem tudjuk, hogyan kell csinálni. Most kezdtük, nem gyakoroltunk még eleget, és túl gyorsan akartuk a sikert. Nagy levegőt vettem, és kiböktem hát:

– Az a helyzet, kicsikém, hogy még nem vagyunk eléggé jók a kártyaváráépítésben. Sem én, sem te.

Láttam a tekintetében, hogy a szokatlan hang meglepi. Talán nem erre számított. Vagy ha igen, akkor nem ilyen hamar. Talán azt hitte, megpróbálkozom majd azzal, hogy nem megfelelő az asztal, vagy ráfogom a dolgot a szélre. Mindenesetre a sírást azonnal abbahagyta, és rávágta:

– Oké, akkor gyakoroljunk!

Vidáman omolhattak a várak ezután – hiszen mi csak gyakoroltunk.

A kétségbeesett gyerek előtt be kell vallanom az igazat: nem tudunk kártyavárat építeni